

Kórista-ének

Amikor a színpadra léptem,
nem vették észre jöttömet,
zene zengett, rivaldafényben
kóristák voltunk, nagy tömeg.

Hiába minden, tehetetlen
az, akit sorsa nem szeret,
külön soha nem énekeltem,
énnekem nem jutott szerep.

Amikor intett a karmester,
én messze néztem, messze fel,
egyedül voltam a szívemmel,
amely csak szót énekel.

G y e r t y á k

Nem gyúlnak már ki,
csak templomokban,
fényükben ima,
s égi titok van.

És temetőben,
Halottak napján,
lobognak rezgőn
kedvesek hantján.

Holtak szívének
lángjuk boldogság,
nem sóhajtának,
hogy el ne oltsák.

V é g t e l e n

A végtelenség
közepén
álltok te, ő és
állok én.

Tudod-e, mi a
végtelen?
A semmi s minden
összesen.

L e p k é k

Gyerekkoromban
lepkét kergettem,
futva utánuk
mezőn, kertekben.

Most álmaimban
azért szárnyalok,
hogy elfogjak egy
hulló csillagot.

T ö r v é n y

Olyan törvényszerű,
hogy elszárad a fű,
hogy elporlad a test,
s kidől a fakereszt.

Hogy múlik az idő,
vissza sohase jó,
hogy lehullik a könny
és mindig visszajön.

F e j l ő d é s

Fejlődik a világ,
győz a tudomány,
nagyra nőtt az ember
az évek során.

Csillagokba repül,
már nem földi rab,
egyre boldogabb lesz,
s boldogtalanabb.

E g y ú t

Kerestem egy utat,
lelkem belefáradt,
s egy helyett találtam
épp egy híján százat.

Nem találtam egyet,
amelyet kerestem,
s nem értem sehová
kilencvenkilencen.

Ó, fények, árnyak

Ó, fények, árnyak,
legyetek velem,
összátok be jól
holtom s életem.

Tűző nap alatt
leljek árnyat én,
s legyen egy csillag
a sírom egén.

Tied és enyém

Tied a ma és holnap,
a tegnap az enyém,
enyém a könnyes emlék,
a tied a remény.

Tiéd a kert, amelyben
rózsák virítanak,
enyém vén fiókomban
egy préselt rózsa csak.

L é l e k l a k ó

Úgy érzem, egy idegen él bennem
léleklakó, messze idegen,
aki szárnyal a mély végtelenben,
s földiekben nem közös velem.

Óvői az emlékek és múltak,
enyém csak a toll és a papír,
s a könnyek az én szememből hullnak,
akkor, mikor az ő lelke sír.

Tengernek születtem

Tengernek születtem,
s csak egy vízcsepp lettem.
Erdőnek születtem,
s egy árva fa lettem.

Madárnak születtem
és csak két szárny lettem.

Két szárny lettem csupán,
amely meg-meglebben,
fölszálltam s eltűntem

a kék végtelenben.

Amikor egyedül maradsz

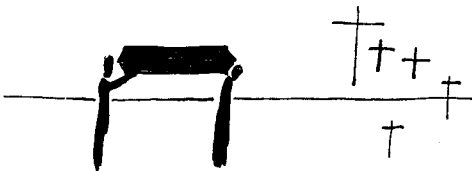
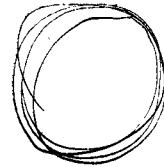
Amikor egyedül maradsz,
ott sírsz, ahol senki se lát,
nem törődik senki veled,
már nincs rokon, és nincs barát.

Ha befogad egy jó Otthon,
mindent kapsz, csak magányt nem ad,
a fal felé kell fordulnod,
hogy átsírhasd az éjszakád.

Ú t v é g e

Mikor az utunk véget ér,
fáradt bennünk a vér, az ér,
már nem érdekel a jelen,
csak az örök, a végtelen.

Lelkünk a múltba menekül,
folyton beljebb, szüntelenül
és egyszer olyan messzi jár,
hogy nem tud visszajönni már.

Vámos István rajzai